

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 76.

23de (22de offentlige) Møde.

Torsdagen den 28de Februar.

(Fortf.)

Linnemann: Det synes virkelig, som der idag hvilede en uheldig Stjerne over Opfattelsen af mine Dittringer fra den høitærede Finantsministers Side (Latter), men det glæder mig dog, at han, saavidt jeg har kunnet mærke, har været den Eneste, som har opfattet dem saaledes, og da hans Bemærkninger derom tilstræffelig er imødegaaede fra flere ærede Rigsdagsmænds Side, kan jeg fatte mig saa meget desto kortere. Det var naturligviis ikke, og kunde fornuftigviis heller ikke være min Mening, at ønske dette Udkast til en Apanagelov saaledes afskilt, at der ikke mere kunde være Tale om Apanager. Jeg ønskede kun, og her kommer just Betimeligheden frem igjen, jeg ønskede kun, at dette Udkast ikke nu blev antaget, men at Behandlingen af denne Sag og Bevilgelsen af de her forlangte enkelte Summer paa anden Maade kom til Thingets Afgjørelse. Jeg nævnte ikke udtrykkeligt, at jeg sluttede mig til det Forslag, som umiddelbart iforveien var gjort af den ærede Rigsdagsmand fra Holbek, nemlig, at det skulde henvises til Finantscomiteen, men jeg meente heller ikke, at dette ikke kunde skee. Det var just Tiden, jeg stærkt udhævede, og drister den høitærede Finantsminister sig maa skee til i dette Dieblik at kunne sige os, hvorvidt Danmarks Riges Grændser ved den endelige Fredsslutning ville strække sig? Kunde det Tilfælde ikke tænkes, at der, naar Forholdet til Slesvig engang skal afgøres, kunde opstaa særdeles store Vanskeligheder med Hensyn til Slesvig, dersom vi allerede nu paa dette Stadium havde for Danmarks Rige, det vil sige det egentlige Kongerige og Slesvig, antaget det nærværende Lovudkast.

Krieger: Det er ikke længe siden, at den ærede Finantsminister i Anledning af et Fore-

drag, der var holdt her i Salen, gjorde den Bemærkning, at der efter Grundloven og Foretningssordenen gaves en dobbelt Ret, Ret til at tale, og Ret til at tie, Hvad angaaer de Bemærkninger, som af den ærede Finantsminister ere fremsførte imod mig, da vil jeg med Hensyn til dem, idet jeg henholder mig til hvad jeg har talt, benytte min Frihed til at vælge Tausshed. Grunden dertil er væsentlig den, at, naar man gaaer nærmere ind paa Forhandlingen af denne Sags forskjellige Sider, da kommer man let ind paa et temmelig slibrigt Omraade; man kommer let til at udtale sig varmere, end det er ønskeligt og nødvendigt; man kommer let til at sige Noget, som man kort efter ønsker at tage tilbage, og, da jeg anseer det for heldigere ikke at sige det, som man kort efter maa tage tilbage, saa foretrækker jeg Intet at sige. Jeg vil altsaa slet ikke indlade mig paa den egentlige Forhandling af nærværende Lovforslags Realitet, men derimod er der et andet Punkt, som jeg kan berøre, uden Frygt for, at det skal være saa slibrigt eller farligt; det er nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt virkelig Grundlovens § 17 har gjort det til en Nødvendighed at forelægge dette Lovudkast. Fra Ministeriet er den Anskuelse bleven udtalt, at Ministeriet, ifølge § 17 var forpligtet til at fremlægge et saadant Lovforslag. Allerede i denne Anskuelse, den være rigtig eller urigtig, ligger altsaa tilstræffelig Retfærdiggjørelse fra Ministeriets Standpunkt, til at fremsætte dette Lovforslag. Dermed er nu ikke givet, at denne Anskuelse er rigtig, jeg troer endogsaa, at det ved nærmere Forhandling maatte kunne lykkes os at overbevise Ministeriet om, at der tale meget væsentlige Grunde mod denne Anskuelse, og dette mit Ønske om at fremkalde en anden Overbeviisning hos Ministeriet er netop en af de Betragtninger, som bringe mig til atter og paany at understøtte det Forslag, at Sagen